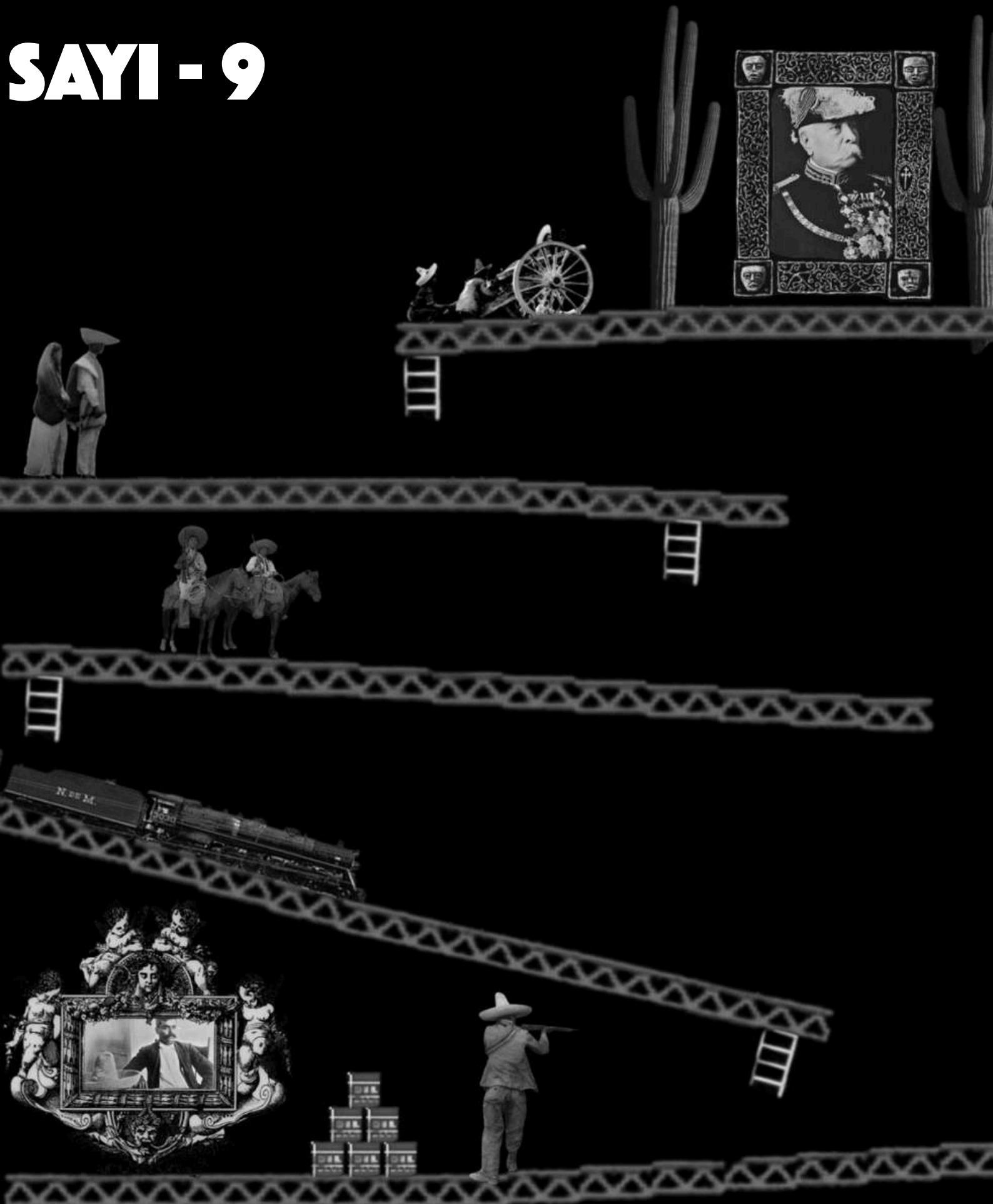

BOHEM.

SAYI - 9

İçindeki İnsanlar.

Yazanlar

Berkin Zobi

Berkay İsmet

Diogenes

Elif

Ali Numan Güneş

Elif Tuana Körpe

Sinan Tuna

umut al

Erkin Kobi

Güner

*

Ön&Arka Kapağı Yapan

Nikreb

*

Görseller

Berkin (s.2)

Nisa (s.10)

Piaca (s. 18)

Gençlik hatalarımızı beraber yapmak için:

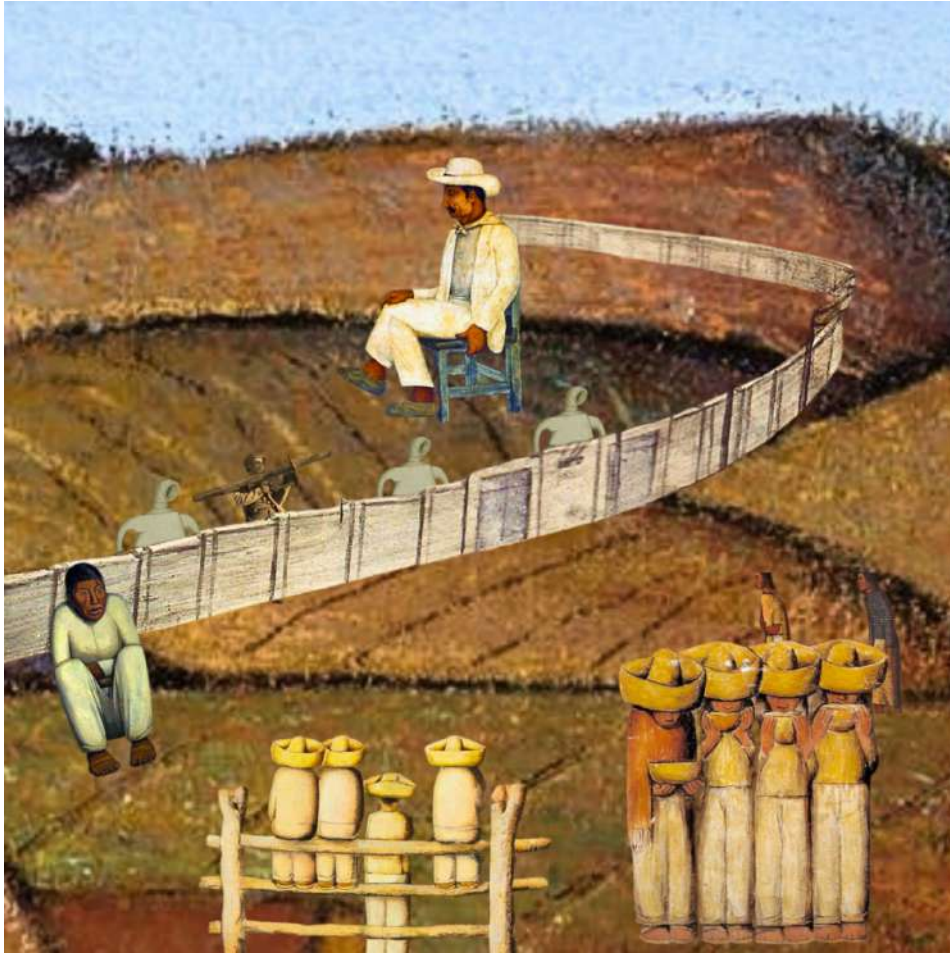
@bohemfanzin

bohemfanzin@yahoo.com

Bohem. PDF

Sevimli Öteki Bohem'in Son Dansı HKB II

M8 metrosu duraklarına gelmeden önce sarı ışığın yanıp söndüğü bir kapı gözükür. Bu kapıyı herkes göremez. Gören bile burayı acil çıkış kapısı zanneder. Fakat bunu belirten hiçbir logo yoktur ortada. Fareler bile rayların altından geçer, buraya uğramazlar. Diğer kapılardaki gizem hâlâ devam etse de Parseller yönüne giden trenin Huzur durağına gelmeden önceki görülen kapıdaki bilinmezlik artık gün yüzüne çıkıyor.

Eşiği geçenler, yani sizler, burada bizim en yalın halimizi, üretim tesisimizi göreceksiniz. En başta loş, sarı ışığı her yere yayan ampülle bakışacaksınız. Hemen sonrasında ise burnunuza bizi de rahatsız eden rutubet kokusu gelecek. Duvarlarda Ivan Illich, Sevim Burak, Theodore Adorno ve Jack Kerouac'ın posterleri hayrete düşürücü şekilde bir araya geliyor.

Odanın sağında ve solunda toplam iki masa var. Sağ taraftaki masada dizüstü bilgisayar, üst üste kitaplar ve dergiler; solda ise metronun elektriğinden kaçak bağlanmış fotokopi makinesi ve birçok defter yığılı. Merkezde üç sandalye: Diogenes, Berkay ve Berkin Bohem üzerine yazılmış o garip yazıyı okumaktadırlar.

Diogenes: Biz saf fanzin mi yapıyoruz lan?!

Berkin: Onlara göre ne yapmaya çalıştığımızı anlatsaymış bir haberimiz olurdu.

Berkay: Kendilerini sıkıştırdıkları, papağan misali tekrar eden söylemleri ve terminolojilere milyon kez sığınmaktansa bizi suçladıkları “Saf fanzinin” ne olduğunu açıklasalarmış keşke.

Berkin(gülerek): Reels videolarında ağızlarında döndürdükleri komik romantik söylemler gibi!

Diogenes: Biz kast sistemine değil Mevzular’ın kendisini de diğerlerine benzettiği asimilasyoncu tavırlardan özgürlüğe çağırdık sadece. Etraflarındaki fanzinlere bakın, anlayacaksınız.

Berkay: Takındıkları romantik üslup tartışma ortamını zedeliyor abi. Bizim benzetmelerimiz anlaşılırken onların götünden uydurdıkları terimler sadece ortalığı bulandırıyor.

Berkin: Bir de bunlar bize bir kitap eleştiri yapabileceklerini falan söylediler.

Diogenes(gülerek): Kambur’dan bahsediyorsunuz değil mi?

(bütün oda kahkahalara boğulur)

Berkin: 90’lar fetişizmine ne diyoruz peki? Hani şu çıkamadığımızıza...

Berkay: Eskilere övgü veya eskiye dönüş arayışında olan yok. Bunu nerelerinden çıkardılar acaba?

Diogenes: Periyodik üretimin intihar olduğunu söylemedik...

Berkin: Birbirinin aynısı sayıları ardı ardına çıkarmanın intihar olduğunu söyledik.

Berkay: 58. ve 62. sayıların kapaklarına bakmak bile yeterli. Her sayı tekrar eden isimlere girmiyorum bile.

Berkin: Mevzuları bayağı derin fordizm.

Diogenes: LinkedIn’lerine koymuşlar fanzinlerini. Mevzular onu da aşmış.

(okuyucunun bile burada güldüğünü düşünüyoruz)

Berkay: Okuduğu kötü çevirilerden ileriye gidemeyen, sevgili editörünün bile düzeltmediği diliyle Abdullah ve onun “kankilerine” yer açarak mı genç yazarları desteklediğinizi sanıyorlar acep?

Berkin: Yaptıkları şey kendi çevrelerinde mikro hegemonya yaratmak sadece. Sistemin istediği ve kendisini özgür bir yapı olarak gösterebilmesi ve kendisini yeniden üretebilmesi için gereken “hesaplanabilir sapkın”lardan ibaretler. Söylemlerinin robotik tekrarı, nepotizmlerine hiç girmiyorum bile! Türkiye kültüründe bunlardaki kadar nepotizm yok.

Berkay: Onlara nepotist olduklarını sadece biz değil ekşi sözlükte herhangi bir adam bile söylüyor. Özeleştiri vermek yerine kendi mekanlarında adamın entryi asıyorlar. Aslında onları özetleyecek tek şey bu.

Diogenes: Herkes kendine yakışanı yapsın.

Berkay: Herkesin kendi yargıları varken işi bu noktaya tıkayıp kronik yapılanma sorunlarını görmemeleri, görseler bile çözümsüz kalmalarına değinsek sabaha kadar konuşuruz.

Diogenes: Tünellerde olduğumuzu nereden tahmin etmiş acaba? Hangimizi takip etti lan?

Berkin: Kendi perspektiflerinde bizim fildişi kulesinde oturmuş herkese tepeden baktığımızı sanıyorlar. Bizim perspektifimizde ise durum tamamen farklı: Kendi ürettiğimiz neşriyatta kendi edebi biçim anlayışlarımıza göre(böyle olmak zorunda, matematik yapmıyoruz!) eser seçmek tamamen normal. Ayrıca bize eser yollayanlara *kendimizce* sayfalar boyu dönüt de veriyoruz. Yalım’ın tarif ettiği gibi nemli tünellerde kendisini

kapatan ve hayattan soyutlayan elitist olsaydım onunla açıkça yüz yüze konuşmak için Ankara'ya, Polemik Mekan'a gitmezdim.

Berkay: Abdullah denen herif daha içeri adımını atar atmaz deli danalar gibi bizi mekandan kovmaya çalıştı. Üstüne Yalım ile olan diyalogu baltaladı. Bu kadar görgüsüzlüğe ne denir bilemiyorum. Onun gibi tipler yüzünden *kurmaya çalıştıkları kolektif yapı kankilerle takılan kapalı zümre olmanın ötesine geçemeyecek*. Kendilerine yöneltilen dostane eleştirileri bile kaldıramayan bu şahısa insanlığı öğretseler keşke.

Berkin: Hangi okulda hocaysa artık o okula bu sayıyı bırakalım.

Diogenes: Ya Berkin sen iki kelimeyle bu adamı bu kadar paragrafı yazdırtacak kadar nasıl kudurttun? Harbiden ne demek istedin şöyle bir anlatsana.

Berkin: Aslında orada beyin ölümü demek isterken Mevzular'a emek vermiş herkesten değil yola başlayan kişilerden bahsettim. Artık ikisi de işinde gücünde fanzini CV'lerine ekleyen insanlar... Ben sadece insanların kendi üretimlerini kendilerinden parçalar katarak yapmaları gerektiğini savundum. Kendi belirlediğim bir sanat akımının veya anlayışın yayılması peşinde değilim ve Bohem olarak değiliz.

Diogenes: Mekan demişken benim hatırladığım kadarıyla siz beni ararken mutluydunuz. Yalım'ın size biz mafya gibiyiz bizimle çatışanlar yok oldu demesine rağmen.

Berkay: Bu söylemden ve yapılanlara bakarak MDF ve alt "örgütlenmelerinin" ne kadar hiyerarşi olmadığı söylene de diktatöryel bir yapıya sahip olduğu söylenebilir. "Sindirebildikleri" her fanzine her yerde, etkinliklerinde, yayınevinde, alan açmaları da onların *bilinçli veya bilinçsiz* "yayılmacı politika" izlediklerini gösteriyor. Sindirdikleri fanzinlerin mizanpajının, içeriklerinin MDF'ye benzemesi de buna örnek teşkil ediyor. *İletişimde kalmaya, ortak etkinlik yapmaya açık olmamıza rağmen bu sindirilmeye direndiğimiz, kendimiz olmak istediğimiz için girişimlerimiz mekanda Yalım ile birbirimizi dinlemenin ötesine geçemiyor.*

Berkin: Aslında *mekan* beni çok heyecanlandırdı. Oradaki etkinlikler ve fanzinciler için...

Berkay: Derinizasyona uğrattıkları. Yani virüs gibi bulaştıkları melezleri...

Diogenes: Triple A...

Berkin: Gayet ilgi çekici diyecektim. Hiç yoktan iyidir.

Berkay: Sabah akşam gömdükleri sermayenin altmış yıldır dayattığı toplumcu gerçekçiliği benimseyerek sistemi nasıl yıkacaklarını da merak ediyorum. Akımı yapıbozuma uğratmadan, reform getirirmeden yapabilecekleri tek şey sermayeyi yıkmak değil olsa olsa servet aktarımı olur. Ortaya koydukları ve bu duruşa uyan eserleri bastıklarını söylemelerine rağmen bu duruşla uzaktan yakından alakası olmayan, wattpad artığı, eseri basılsın diye önüne gelen yayınevine dosyasını yollayan ve bunu hesabında açıkça dile getiren Ruby'i hangi duruşlarına oturtuyorlar? Bu arada sistemi eleştirmelerinde bir sorun yok. Aksine ürettikleri söylemlere katılıyorum lakin söylem ve pratik çelişince insan samimiyeti, iş bilirliliği sorguluyor.

Berkin: Sadece fanzin ortamında değil birçok sosyal ortamda kimse kimseye bulaşmadan, eleştirmeden takılıyor ve bu *otosansürle dolu bu barış ortamı* beni çok rahatsız ediyor. Onların düşüncelerinin tersine biz eleştirilerimizi her yerde söyleyerek *ortamın steril olmasını engelliyoruz*. Şeytanlaştırılmamız normal ve bunu anlıyorum. Her yerde ve durumda boka bok diyenler hiçbir yerde sevilmediler zaten. Seçici olmak derken birkaç kişiyi toplayıp takılalım demek istemiyoruz. Bohem'de bulunanların eserlerine gönül vermelerini istiyoruz. Ben fanzini yaparken karşı taraftan "yap-geç" bir iş değil *fanzine olan*

sevgisinin yansıdığı bir iş beklerim. İnsanlar bu fanzine on sene önce yazdıkları ve kendilerinin de saçma olduğunu söyledikleri eserleri sırf bir fanzinde isimleri gözüksün diye yollarlarsa bu eserleri kabul etmememiz çok normal. Biz endüstriyel fanzinler çıkarmıyoruz, kışımızı yırtıyoruz bir sayı çıkarabilmek için. Okuyana saygımız olduğu için yapıyoruz bunu. Polemik’e geri gelirsek sadece daha fazla nitelik görmek isterdik “fanzincilerin” yayınevi olduğunu iddia eden bir yayınevi için. Ağırlıklı olarak Wattpad’de halihazırda yayınlanmışları ve eş dostun kitaplarını yayınlayanını değil.

Diogenes: En azından ticari olarak wattpad kitabı basacaksanız bile reklamını iyi yapmanızı istiyoruz. Ruby ve Naz’ı o kadar paylaşım ile uğraştırmayın.

Herkes bir ağızdan: Biz herkesin fanzin yapmanın ne kadar kolay bir şey olduğunu ve belirli fanzinlere bağlı kalmamalarını, bizimki de dahil onları bir tecrübe olarak ele almalarını savunuyoruz. Eskilere nazaran ifade mecraları çokça genişlese de fanzin otosansürlülüğü bakımından en özgür yerlerin başında kalmaya devam ediyor ve böylesine bir gücü kullanması da çok basit. Şu ana kadar söylenmesi gereken son bir şey hariç her şey söylendi:

YENİ DÜZENDE İHTİYARLARA YER YOK!

Çoğulcu Kültürün Direnişi: Bilgi Üniversitesi.

İnsanlar önce “ben” olarak var olurlar daha sonra kendi benzerlerinin olduğu bir topluluğa aidiyet geliştirir ve “biz” olmayı öğrenirler. Farklı olan ise “siz” olur ve insanlar bu karşıt gruba düşmanlaşırlar. Bilgi’de ise farklılıklar vardır ancak düşmanlaştırılan “öteki” yoktur.

Nereye gitsem öteki hissetme korkusu olan kendimi Bilgi’ye ait hissettim. Bu sebeple bu yazı hem kişisel hem kurumsal hem de siyasi bir anlatı olacak.

Bilgi Üniversitesi (Bilgi) 1990’ların sonu ile 2000’lerin başında demokratikleşme ve liberalleşme politikalarının etkisiyle ortaya çıkan liberal kurumlardan biridir. Burada liberalizm ile liberal sıfatının farkını bir nebze açıklamak gerekiyor ki liberalizm yaftasının arkasında liberal kurumların değerini görebilelim. Liberal kurumdan kastım vakıf üniversitesi olan Bilgi’nin serbest piyasada bir ticarethane olarak ortaya çıkması değil; *Bilgi’nin liberal anlayışı, eğitimdeki çoğulculuğu ve eleştireliliğinden geliyor.*

Bilgi’nin kapatılması (“faaliyet izninin kaldırılması” hukuken doğru ifade olsa da fiilen kapatılma anlamına geldiği için bunu tercih edeceğim) üzerine gerek ağıt gerek methiye gerekse direniş çağrısı niteliğinde Bilgi’nin kuruluşu ve kültürü hakkında birçok şey yazıldı. Bunları okuduğumda bugün absürt, bir mizah metni sanılabilecek kadar ideolojik zıtlıkların aynı gerçekliğin parçası olabildiğini ve bunun asıl gücümüz olduğunu anladım.

Bir zamanlar İsmet Özel ve Murat Belge’nin aynı kurumda ders verebildiği, 28 Şubat döneminde başörtü yasağını uygulamayı reddeden, ilk Ermeni konferansının düzenlendiği, devlet gazeteciliğine karşı ana akım medya eleştirisi yapan Medyakronik’in kuruluşunu destekleyen, 32. Gün programına ev sahipliği yapan, LGBTİ+ bireylerin kulüp kurup etkinlikler düzenlediği bir okuldan bahsediyoruz. Bir diğer önemli özelliği ise diğer vakıf üniversiteleri gibi merkezden uzak kampüsler yerine şehrin içinde sokakla etkileşimde olan bir okul.

Her ne kadar liberal çoğulculuk bu kuruluş dönemin konjonktürün izin verdiği ölçüde genişleyebildiyse de ardından kurumsallaşmış bir yapıya dönüşemediğinde aynı hızla daralabilir. Bunu Bilgi’nin sahiplerini incelediğimizde görüyoruz. ABD merkezli Laurate’dan sonra Can Holding’e satılmasıyla Bilgi’nin idari yapısında holding odaklı değişimler oldu. Akademik özgürlük korunmaya çalışılsa da holdingin faaliyetlerinden dolayı birçok sorun yaşandı. Zaten bu sebeple Can Holding hakkında soruşturma yürütülüyor. Bu soruşturma sürecinde Bilgi TMSF’ye devredildi ve vakfın mütevelli heyetine kayyım atandı.

Kayyım mütevelli heyeti Can Holding’in ekonomik tahribatını telafi etmeye çalışırken Bilgi’nin özgür alanına ve akademik özerkliğine açık müdahalelerde bulundu. Birçok akademik ve idari personel işini kaybetme tehdidi altında olduğunu belirtti, bazıları da kaybetti. Kulüp etkinliklerimiz sınırlandı, etkinlik taleplerimiz siyasi nedenlerle hatta bazen ise “akademik” denilerek reddedilmeye başlandı. İdari vesayet ile Bilgi kurum olarak özgür niteliğinden

arındırılmaya çalışılsa da öğrenciler ve hocalar olarak çoğulcu demokratik geleneği sürdürmekte ısrar ediyoruz.

İstanbul Bilgi Üniversitesi kamu tüzel kişiliği hukuken ayrı bir kişiliğe sahip ancak asli unsuru yine bünyesindeki insanlardır. Biz bu kurumun bileşenleri olarak irademizi ortaya koyuyoruz. Katılımcı ve çoğulcu tavırla umudu var ettiğimiz topluluklarımız ve kulüplerimiz, hocalarımızla ders dışında buluşmalarımız, fikirlerimizi özgürce tartıştığımız ortamlar kurarak baskıcı ve sansürcü politikalara, otoriterleşmeye karşı direniyoruz.

Kuruluşa dair anlatılan hikayeler eskidendi denilip geçilecek şeyler değil. Ben nispeten yeni bir öğrenci olarak Bilgi'nin özgür alanını deneyimleyebiliyorum. Derslerimiz, müfredatlarımız hâlâ Türkiye'de tabu olarak görülen "hassas" konular üzerine kurulu. Türkiye'nin kutuplaşma ikliminde, Bilgi'de farklı kimlikte ve görüşte insanların aynı masada oturabilmesi ve konuşabilmesi mümkün. Bu durum muhteşem bir hoşgörü veya sevgiden gelmiyor. Hiçbir karşıt görüşü hoş görmek, kabullenmek, benimsemek zorunda değiliz. Ancak ona saygı duyma ve tahammül etme yükümlülüğümüz var. Karşıt olanın varlığını korumak çoğulcu demokrasi ile insan haklarının temelinde olandır.

Hukuk devleti ve güvenliğinin her gün tekrar lağvedilmeye çalışıldığı bir dönemde, hukuka sahip çıkmak ve insanların barışçıl bir şekilde hukuka dayalı olarak bir arada olmayı tercih etmesi, geleceğimizi ve haklarımızı güvence altına alacak şeydir. Özgür tartışma alanları yanlışların doğruya ulaşma ihtimalidir. Bu sebeple demokratik değerlere ve kavramlarımıza sahip çıkmak bir ideale körü körüne inanmaktan daha fazlasıdır. Bilgi'yi kurtardığına inandığım şey de burada bahsettiğim tahammül ve dayanışma içinde yürüttüğümüz mücadelemizdir.

Bilgi'nin kapatılması kararı, hukuk devletinin içinin Cumhurbaşkanlığı hükümet sistemi güvencesizlikleri ile nasıl boşaltıldığının en akıl almaz örneği oldu. Ne siyasi ne de ekonomik herhangi bir açıklama getirilemeyen, hukuken bir gerekçe bile sunulmaya zahmet edilmeyen bu Cumhurbaşkanı kararı ile Bilgi'nin faaliyet izninin kaldırılması sistemin denge ve kontrol mekanizmalarının nasıl işlevsiz hale geldiğini, tek adam rejiminin keyfi yönetimini en açık biçimde ortaya koydu. Ne kayyım mütevellî heyetinin ne de YÖK'ün haberi olmadan ve dönem bitmeden plansızca verilen bu karar belirsizliklerin çağında hukuka güven duyma ihtiyacımızı da gösterdi.

Bu kararın yanlışlığı yalnızca planlı olmaması veya Bilgi'nin bunu entelektüel birikimi sebebiyle hak etmiyor oluşundan kaynaklanmıyor. Kanunla kurulmuş üniversiteyi Cumhurbaşkanının idari bir işlemle fiilen kapatma sonucu doğuracak karar vermesi Anayasa'ya da aykırıdır. Ne yazık ki Anayasa'ya aykırı olduğunu bilip söylemek yeterli olmuyor. *Türkiye'de bu aykırılıkların ortaya konması ve geri adım atılması için toplumsal bir hareket gerekiyor.* Bu yalnızca hukuki bir sorun olmadığından siyasi olarak baskıyla ve otoriter rejimle mücadele etmek gerekiyor. Hukuk ve onun enstrümanları bu direnişin, mücadelenin yalnızca bir katmanı. Diğer bir katmanı da sokakta ve artık sosyal medyadan ilerliyor.

Yeterince insan bir şeyi yeterince isterse bunu başarır.

İlk günden refleks olarak kampüsümüze gittik. Hocalarımızla konuşmak istedik, belirsizlik içinde güvenecek bir şey aradık. Yüzlerce öğrenci birbirini tanımadan ancak *Bilgi'li* olduğumuzu bilerek

yan yana yürüdük. Mezunlarımız ve sendikalılar bize katıldılar. Direnişimizde birçok üniversiteden arkadaşlarımız bulundu, Bilgi'ye sahip çıkmak yalnızca Bilgi ile alakalı değildi; aynı şekilde Boğaziçi'ni veya bir başka üniversiteyi savunmak da yalnızca o kurumu ilgilendiren bir mesele değil. Hiçbir direniş sadece kendi “öznelrine” ait değildir. Her direniş hepimizi ilgilendirir.

Faaliyet izni yoktu, okulda bir otorite yoktu. Kendi irademizi ortaya koymak ve okulumuza sahip çıkmak için açık forumlar düzenledik. Mücadelemizin katmanlarını tartıştık; kendi barınma ve korunma biçimlerimizi oluşturduk. Uzun süreli bir direnişe hazırlandık. Kampüsümüzü terk etmemeye karar verdik. İlk gece forumlarda tartışmalar devam etti. Öğrenciler ve akademisyenlerin birbirleriyle paylaşımlarında ve karar alma sürecinin temelinde yine açık fikirlilik ve müzakere hakimdi. Birbirimize karşı bu tahammülü göstermek ve birleşmek, kazanmak için tek çaremizdi.

Öte yandan bazı hocalarımız ve arkadaşlarımızda veda hüznü vardı. Bunca yıl emek verdikleri sınırdan inşa ettikleri kurumun bu kadar kolay bir şekilde yok sayılması elbette yıkıcı. *Ancak bu kararı kabullenmek kültürümüzü yıkan asıl şey olurdu.* Biz öğrenciler olarak hocalarımızdan bir teskin teselli beklerken bizim mücadeleyi başlatmamız onlara bir umut oldu belki de. O gün kimin ne dediğine çok dikkat ettim.

Çok sevip saydığım ve öğrenciyi ciddiye alan bir hocam, “Başını dik tut, ağladığını görmeyeceğim; sizler önemlisiniz” dedi. Refleks olan direnişi bu karşılıklı güvenden sonra daha güçlü bir irade ile yürüttük. Rektörlüğün önünde oturma eylemine geçtiğimizde yanımızda bulunan hocalarımı gördüğümde neyi kaybetmek istemediğimi bir daha anladım. Hocaların bu hareketin parçası olduğunu görmek, onlardan yüreklendirici sözler duymak okula aidiyetimizi güçlendirdi.

İkinci gün okula girişleri kısıtlandı, yoğun polis kontrolü ve barikatı vardı. Yine müzakere sonucu mezunlar içeri alındı. Rektörlük önünde oturma eylemi devam ederken Mimarlık fakültemizin Kazandibi'nde forumlara devam edildi. Müzik bölümü öğrencileri konser verdi. Sosyal medyada direnişimizi görünür kılmak için çalışmalar yaptık. O gece de kampüsü terk etmeme kararı aldık.

Gece yarısından sonra otoparka onlarca çevik kuvvet aracı ile polis ekibi ve TOMA geldi. Üçüncü gün kampüsün kapatılacağı ve kimsenin girişine izin verilmeyeceği bildirildi. İçerideki arkadaşlarımıza ulaştırmak istediğimiz su ve erzak yardımımız engellendi. Dışarda kapının önünde ve içerideki öğrenciler sert ve şiddetli bir polis ablukasına maruz kaldılar. Kampüsün içine çevik kuvvet girdi ve içeridekiler zorla dışarı çıkarıldı bu sırada öğrenciler polis şiddeti ve saldırısı ile karşılaştılar. Dışarıdaki ablukada da öğrencilere biber gazı ile müdahale edildi. Abluka dağıldıktan sonra sokakta ve caddede eylemlere devam ettik.

Bunların yanı sıra rektörlük tarafından YÖK ile görüşüldüğü ve müzakerelerin devam ettiği söylendi. Bilgi'yi yaşatmak için birçok katmanda mücadele ettik. Biz bu okulu oluşturan taban olarak, öğrenciler ve akademisyenler, kararı kabul etmedik. Biliyoruz ki rektörlüğü ve idareyi masada müzakereye iten güç bizim bu kampüsteki, sokaktaki kararlılığımız ile oldu. Üçüncü günün gecesi kulislardan yayılan bilgiyle de beraber Resmî Gazete'yi beklemeye başladık. Ve karar geri alındı.

Direnif, hukuksuzluğu görünür kılar; karar alıcıyı geri adım atmaya zorlar. Ancak kriz odaklı direniş sorun çözölünce dağılır. Bilgi direnişini yalnızca 3 günlük bir şey olarak görölmemeli. Hukuksuzlukların yaşanmaması için direnişin süreklilik kazanarak, örgütlenerek kurumsal ve sistemsel bir değişime odaklanması gerekir. Buradaki mesele yalnızca Cumhurbaşkanının bir kararının yanlışlığını ortaya koymak değil, bu sistemin hepten hukuk güvenliğini sağlamaktan aciz olduğunu ortaya koymak ve sistemin sebep olduğu ve olabileceği hukuksuzluklara karşı hukuk devletini yeniden tesis etmeye çalışmaktır.

Son olarak kişisel bir not: Her hukukçunun, kriz anlarında tekrar hukukçu olmaya karar verdiği ve motivasyonunu tazelediği bir dönemler vardır. Bu direniş de benim için hukukçu olmaya tekrar karar verdiğim ve önemini bir kez daha kavradığım bir deneyim oldu.

Elif

küçüktün

...

güneşin son bakışlarıydı masum sonbahara
yeni doğmuş gibi tekirin uykusundaıdı huzur
büyük bir çınardı o, şimdi kesmişler, sarmıştı kollarını
mutluluk gözlerini kamaştırmıştı, açamamıştın
düşmekten korkan bir kuşun soluğuydun

şimdi kurumuş yapraklarının çıtırtısı bu kalp ağrısı
uzakları düşledikçe gelir, ciğerleri delip geçer rüzgarın
bağıran ellerin, susmayan dizlerin

deniz gören bir bankta yaşlanmış yalnızlığın
dalga seslerinden sağırlaşan kulakların

duvardaki allah yazısııdı inancın, küçüktün
sordun, cevap vermedi gözünde büyüttün
asılı kaldı tablo, yavaşça çürüttün

kırılgan duyguların çocuğuydun sen
ne zaman unuttun tuzlu suları

8.6.26 - Ali Numan Güneş

Soğuk Cehennemim

Üşüyorum cehennemimde
Harıl harıl ateş
Fakat buz gibi bir kalp...
Donuk hisler, ateşi tanımıyor.
Sağ elime bakıyorum, izliyorum;
Aleviyle kapkara, kül olup dökülecek.
Seni iblis, yak beni!
Hissettir bana şu alevlerini!
Sağ elim yanıyor,
Sol elim yazıyor.
Kalbimin soğuğu koruyor onu.
Neden buradayım şimdi bile bilmiyorum,
Yaşarken de bilmezdim Gerçi.
Öldüm, yanıyorum soğuk cehennemimde.
Üşüyorum.
Buraya dahi ait olamıyorum.
Elif Tuana Körpe

Koruyucu Melek

Acılarımın seyircisi,
Koruyucu meleğim,
Yoruldu sen de.
Ne çok kargaşa,
Ne çok şüphe,
Gözyaşı seli
Saydın hepsini.

Zavallım benim, beyazım,
Tümüyle karın içindesin,
Bana yardım edeceksin.
Sana edemeyeceğim.

Yakında ayrılacağız.
Zavallım, ne yapalım!
Sen ölümlüler arasında,
Tabutun ardından yürüyeceksin

Yelena Şvartz (çev. Berkay İsmet)

SİNDİRİLEN GOTİK VE PORNO SEKTÖRÜ ÜZERİNE.

Bu yazıda yalnızca gotik alt-kültürünün kapitalizm sonrası nasıl dönüşüm geçirdiğinden ve tarihsel gelişiminden bahsedilecektir. Gotiğin edebiyat, resim, mimari ve diğer alanlara olan etkilerinden zorunlu olduğu kadar bahsedilecektir.

Ostrogotlar ve Vizigotlarla başlayan barbarlık Roma'nın sonunu getirmiş, aslında Romayı ikiye bölmüş, lakin got halkları yıkılanın yerine yenisini koymadıklarından zaman içinde onlar da yok olup gitmiştir. Gotik alt-kültürünün bugün beslendiği en temel motivasyonun kaynağı da buradan gelmektedir: Egemen kültürü yıkmak, onunla her alanda mücadele etmek. Got halklarının zamanın egemen kültürünü yıkmasının dolayı “barbar” kavim olarak yine egemen kültür tarafından adlandırılması tesadüf değildir ve doksanların Amerikasına bu bağlamda ışık tutar.

Gotik alt-kültürün “temel” sayılabilecek özelliklerinden bahsetmek gerekirse. Radikal muhaliflik, sürekli kendini yenileme ve yıkıma olan bağlılık. Bu üç özellik şu şekilde açıklanabilir:

Radikal Muhaliflik: Got kavimlerinden gelen gelenekte gördüğümüz gibi egemen kültürle savaş gotiğin uygulayıcılarını radikal muhalifliğe itmektedir. Muhafif oldukları egemen kültür Ostrogot ve Vizigotlar döneminde Roma İmparatorluğu, Ortaçağda ruhban sınıfı, çağımızda da kapitalizmdir. Basit mantıkla günümüzde kendini gotik olarak adlandıran insanın kapitalizmle “derdinin” olmaması ve onun yarattığı tüketim kültürünün içinde yerini alması gotik için kabul edilemez.

Sürekli Kendini Yenileme: Gotik alt-kültürünün dönem dönem “hortlamasını” sağlayan yegane sebep gotiğin sabit durmamasıdır. Çağ ve çağın sorunları değiştikçe gotik temel özelliklerine sahip çıkarak hem politikada hem de kültürel hayatta yeniden konumlanır. Yazının başında doksanlar Amerikasından bahsetmiştik. Amerika’da en dinci, aileyi korumaya, kadını eve “kapatmaya” hatta kürtaşı dahi yasaklamaya giden süreçte protestolar yapan ve kürtaşı yasağını eleştiren grafitileri duvarlara çizenler yine gotiklerdir. Gotik alt-kültürü her dönem ilerici yapan da kendini sürekli yenilemesi ve egemen kültürün muhafazakarlığının karşısında durmasıdır. Aynı zamanda Richard Davenport-Hines’in “Gotik” adlı kitabında belirttiği gibi “Gotlar insan varlığının ciddi, dengeli, sonsuzluk ve süreklilik sergileyen, sağlığın ve iyi vatandaşlığın kanıtı olarak gerçek bir tutarlı içsel benliği gerektiren bir kavram olduğu biçimindeki burjuva görüşü reddederler.” Görüldüğü üzere doksanlar Amerikasında gotik burjuva görüşlerini de reddetmekteydi. Kapitalizmin kontrolden çıktığı günümüzde de burjuvanın reddi kaçınılmazdır.

Yıkıma Olan Bağlılık: Hem gerçek anlamında hem de metafor olarak ele alabileceğimiz yıkım kavramını alt-kültürün önemli parçası yapan şey aslında bu kavramın ilk iki özelliği oluşturan ana kavram olmasıdır. Yıkıma olan bağlılık radikalliği doğurmuş, egemen kültürün adlandırmasıyla, bu radikallikse doğal olarak muhalifliğe evrilmiştir. Her çağda “muhafif” kalabilmek içinse gotik sürekli egemen kültürü tanımlamış ve karşısında durmuştur. Gotiğin sıkıntısı da bir nevi burada başlamaktadır. Yıkımı başardığı dönemlerde bile yenik duruma düşmüştür. Bunun en büyük sebebi yıktıkları yerine koyacaklarının egemen kültüre dönüşecek olmasıdır. Kendileri egemen kültür

haline geldiklerinde temel özelliklerini kaybedeceklerinden kendilerini imha etmeleri kaçınılmaz hale gelir. Bu paradoks gotikleri sonsuz muhalifliğe hapsetmektedir. Aynı zamanda gotiği mutlak yıkıcı konumuna getirir. Gotik her dönem yıkar ardından yuvasına çekilir. Yıkılan egemen kültür kendini yeniden inşa ettiğinde ise gotiklerin yıkım mesaisi yeniden başlar ve bu döngü insan tarihi boyunca sürüp gider.

Yirmibirinci Yüzyılda Sindirilen Gotik

Gotik alt-kültürün kapitalizm içinde sindirilmesi ve BDSM'ye indirgenmesinin nedenleri yukarıda saydığım yıkıcı özelliklerinden ve doymak bilmez kapitalin kendine yeni "pazarlar" bulma arayışındandır. Marquis De Sade'ın BDSM'ye giden yoldaki ilk adımları eserlerinde atmasının ardından Amerikan Endüstrisi Sade'dan aldığı "ilhamla" BDSM'yi yaratmış ve kitlelerin önüne servis etmiştir. Kısaca gotiğin sindirilmesinin iki ayağından biri Sade'ın ta kendisidir.

İkinci ayak ise kapitalin para hırsı ve bu "barbar" alt-kültürü yok etme isteğinden başkası değildir. Günümüzde gotik denince akla BDSM gelmesinin, kendini "gotik" olarak tanımlayan ilgiye aç ergenlerin kendini ait hissettikleri alt-kültür hakkında hiçbir şey bilmemelerinin, cinselliğe olan açlıklarını bedenleri, makyajları ve siyah kıyafetleriyle ifade etmelerinin sebebi de kapitalizmdir. Ayrıca e-girl gibi gotiğe benzeyen (tek ortak noktaları siyah giymeleri) alt-kültürden insanların kendine gotik demesi de yine kapitalin, maalesef, başarılı olduğunun göstergesidir. Gotiğin diğer alt-kültür içinde kaybolması gotiğin zaten keskin olmayan hatlarını daha da muğlaklaştırmıştır ve yok olmasına yardımcı olmuştur. Ergenlerin ailesinden alamadığı ilgiyi cinsellik ve bedeni üzerinden almaya çalışırken yine ergenlerin buna, sosyal medya platformlarının da etkisiyle, talep oluşturması, hayranlık duyması ve köle-efendi tipi ilişkilere götürmeleri türün sindirilmesini derinleştirmekte ve insanları objeleştirmektedir. Kapitalin gotiği sıkıştırdığı bu paradoks; Sadevari cinselliğe olan tutku, kitlelerin cinsellikle uyuşturulması, ergenlerin objeleştirilmesi ve egemen kültürün, yani kendisinin, düşmanlarından birini yok etmesiyle sonuçlanmıştır. Günümüzde gotik alt-kültürü ölmüştür ve geriye "gerçek" gotiğin ne olduğunu bilen ve onu uygulamaya çalışan bir avuç insan kalmıştır.

Berkay İsmet

Okul

1 TL borç alıp ertesi gün geri ödeyen Hakan'a

Saat ikiyi vuruyor,
uyutmadı beni ortaokulun dördüncü katı
çok az gittiğimizden midir bilinmez
havalı ve okuldan farklı gelirdi

sayısız sefer ekilmek,
dejenere tipler
sürüklenelilen yalnızlık ve göçebe bir hayat
kaderin varlığına inanmaya başlamıştım

galerime düşen WhatsApp fotoğraflarında
fotoğrafların köşesinde bile değildim
iki bin!
hiçbirinde yokum

herkesin sevmediği adam olmak
onur apoletim
taşıyorum onu her yerde
üzüyor beni

çalışma hayatından olabildiğine uzak durmayı
öğretmenlerin moron olduğunu
devlet okullarının paralı olduğunu
öğrendim okullarda, yatak toplamayı değil

D.'yi bıçaklayan A.,
okul değiştirmeyle yırtar
ben ise staj çıkışı
Volim'i Guinness ile karıştırırdım

Siyami eforunda tek erkek olmak büyük hata
kabak bana patladı
insan muamelesi görmüyordum orada
LOTR okuyan herifin tekiydim sadece

Lucknow yaratıldı
Pertev iki bin yirmi üç yılında doğdu
ondan öncesi izliyordu bu bedeni
kontrolü anca ele alabildi

Çekmeköy benim Meksikamdı
kayıtdışı bıraktığım çocukluğum
artık geride kaldı
kuruldu yeni bir hayat

2025

Kozmopolitizm: Emperyalizmin Truva Atı ve Enternasyonalizm.

Batılı, özellikle Yunan ve Balkan kökenli ile Ermeni kökenli solcularda Türk şovenizmine karşı mücadele yerine Türk milletini reddiye görmekteyiz. Bu, biz Türk bolşeviklerinde büyük bir hayal kırıklığı yaratırken Türk şovenizmini besleyen bir kaynak haline gelmektedir. Bir şoven muhakkak öteki şoveni desteklemek konusunda inanılmaz büyük aptallığı ile harika bir destek sunar. Burada Kozmopolitizm ve Şovenizmin kol kola nasıl girdiğini görebiliyoruz zira Batılı Kozmopolitler, öteki ulusların Şovenist iddialarını kendi devletlerinin Emperyalist bakış açısına göre hemen desteklemek için ardı sıra dizilmektedirler.

Şayet mesele Türk şovenizmiyle mücadele etmek ise biz Bolşevikler daima sizlerin mevzi ve silah arkadaşı olmaya hazırız ancak mesele Türk milletini reddetmeye geliyorsa bu emperyalist ve oryantalist iddialara karşı biz canla başla savaşıyoruz.

Milli varlıkları reddetmek, tarihsel materyalizmi reddeden idealist romantik bir sapmadır ve hatta gerici bir tutumdur, bu enternasyonalist değil kozmopolit bir küçük

burjuva ideolojisi. Biz bolşevikler hiçbir vakit milletleri reddetmedik aksine milletlerin somut varlığını kabul ve tanımak onlar ile yapılacak gönüllü birliğin zeminidir, tanımadığın kişiyle işbirliği yapamazsın fakat bu ahmak küçük burjuva dar kafalı beylerin düştüğü hata enternasyonalizmi inşa etmek bir kenara proleter enternasyonalizmi silip süpürmektedir. O halde Kozmopolitizm denen garabeti teşhir etmeliyiz:

Nedir bu kozmopolitizm ve neden proleter enternasyonalizminin can düşmanıdır? Enternasyonal şoven lafını uygun görmekteyim zira şovenizmin araç ve aygıtlarını sözde enternasyonalizm kavgasına sızdıran bu görüş bugün enternasyonalizm ile sıkça karıştırılmaktadır. Şayet bizim bu salon beylerimiz ve hanımlarımız da küçük burjuvanın anarşizan refleksleri gereği bütün idealist-romantik düşüncelerini kusup kendilerini bu burjuvazinin uluslararası vatansız ideolojisinin kollarına bırakırlar. Şayet bu devrimcilikten uzak, miskin, güvenli kurtarılmış alanlar ya da akademi duvarları arasındaki uslu devrimcilerin devlet karşıtlığı da gerçek bir mücadele zemininde değil ancak ve ancak söylemsel olarak çarpıtma bir şekildedir. Bu budalalar Tarihsel Materyalist analiz araçlarından kopuk, duygusal refleksleri ile sömürü aygıtı tarafından aşırılmış her şeyi bir devlet komplosu ile okuma hastalığına yakalanmışlardır. Elbette bu küçük burjuva budalalılığı kendiliğinden var olsa da hayatını uluslararası sermayeye ve emperyalizme borçludur.

Gelelim paragrafın başındaki sorunun cevabına. Kozmopolitizm, ulusların somut varlığını inkar ve hiçbir maddi zemini olmayan, sınıfsız bir "dünya vatandaşlığı" liberal söyleminin bacaklarına kafasını sıkıştırır. Bu, sınıf savaşını örtükleştirir, emperyalist sermayeyi tespit etmeyi zorlaştıran ideoloji, emperyalist sermayenin dünyanın Türkiye'sinde, Afrika'sında ve Rusya'sında hesap vermeden kol gezmesinin önünü açar. Sınıf aidiyeti köreltilen, yerel çelişkileri gizlenen proletaryanın emperyalist saldırılara karşı direnci kırılır, kendisini Amerikalı bir sermayedar ile, Rus bir oligark ile, Alman bir yatırımcı ile aynı gemide olduğu fikrine sırf aynı gezegende yaşadığı için kapılır. Bu, masumane bir aptallık değil, tıpkı Osmanlı'nın son zamanlarındaki Alafrang asalakların mirasını taşımaktadırlar. Kendi ulusal iç çelişkilerini unutup Avrupalı ya da Amerikalı efendilerinin trenlerine binip emperyalist müdahalenin aparatı haline gelirler.

Ne kadar benziyor ki Kozmopolitizm esasen retorik ve pratik bakımından Şovenizm ile kardeştir; şovenist söylemler de aynı ideolojiyi ulusal sınırlar çapında yaratır, aynı ülke içerisindeki ulusal farklılıkları örtükleştirir ve ulusal çaptaki sınıfsal çelişkiyi milliyet kimliği ile silikleştirir. Evet, Türk milleti bir gerçektir ve hayır Türk milleti çıkarları örtükleşen bir bütün değildir. Türk burjuvazisi ile Türk işçisinin çıkarı birbirinden keskin şekilde ayrılmış, çatışan duruma gelmiştir. Gördüğümüz üzere her iki fikir de sınıfsal çelişkiyi örtükleştirip idealist kimlikler yaratır. İşi tabii ki bu kadar mekanik okumayalım, bu tabii ki bir teşbihtir.

Kozmopolitizm, şovenizmin ulus içerisinde yaptığı benzerini küresel pazarda yapar. Oysa bir Türk ile Amerikalı işçinin hem evrensel hem de bölgesel görevleri olarak iki ayrı görevleri vardır. Evrensel görevler şüphesiz artı-değer sömürsünü kırmak, burjuva sınıf iktidarını paramparça etmek, proleter enternasyonalizmini savunmak ve proletarya diktatörlüğünü inşa etmektir. Tümel olan Emperyalizmin elbette tikel çelişkileri de vardır, bunlar kaçınılmaz olarak küresel sınıf savaşımının parçasıdır fakat tikel çelişkilerin varlığını inkar etmez. Kozmopolitizm ise bunu yapar, ulusal çapta tertip edilecek sınıf bilincini paramparça ederek liberal dünya kimliği yaratarak Emperyalizme kapı aralar, sol ile kitleler arasındaki organik bağı parçalar.

Şayet, bizim memleketimizdeki Kozmopolitistler de küçük burjuva sol aydını kitlenin içinden çıkar, bu Anarşist zihniyetin dar kafalılığı bir yandan dar kimlik siyasetine sıkışırken komiktir ki somut temelleri olan koskoca ulusal farklılıkları bir çırpıda yok saymanın çelişkilerini ve imkansızlığını kavrayamazlar. Akademi içerisinde yuvalanmış ya da Batılı Emperyalistlerden hem maddi hem de ideolojik olarak beslenen bu güruh işçi sınıfının ve ezilen halkların gerçek düşmanıdırlar, bunların budalalıkları Türk şovenistlerinin ipe sapa gelmez türlü iddialarını destekleyecek sahayı yaratır. Bu dar kafalılık bütün her kategoriye sadece tiyatral bir anlatı olarak okuma budalalığının ürünüdür, yine de biz bunu sadece zeka problemi olarak görmeyip sınıfsal niyetlerini teşhir etmeliyiz, bu Türkiye işçi sınıfının dayanışması için üstümüze yüklü bir görevdir.

SİNAN TUNA

mor madenlerim & atık folklarım.

gergince götleri açık arttırmaya
çıkagelmiş

Ben ram olmam atçı koçlara
mor madenlerimde
hiç kodaman kokusu alıdınız mı
hani olur da murdar ederseniz
çıbanlı puştlarımı
salık edip işerim üstünüze

yimri binirci yüzyılda
büyük meselleri olan adamları
ne büyüleyici, sakso çekerken görmek
gömle'imi kuşa'mı
kıpkırmızı taşaklarımı
emanet ederim belki
mecnuna nispeten leylaya
-akıl hocam eli boş gelmeye-

hasırdan çitleri diktiler sanırım
antantan'a
haklısın hayrımın oğlu
'hangi pintinin fikriydi
o dar sokağında
kokuşuk gökyüzüne tapınmak bilmiyorum'

her halükarda hırsla yaktığımız huruç
canından edebilir götlekleri
-kim istemezdi sürpriz bir tufanı-
müsellah ingilizler
tekrar yapışık yakamızı çekerlerse
soykırım edeni tanımamazlıktan
gelecek vardır herhalde

oysa saika gibi inancım
kimliksiz bir milyar adamım olsaydı
tüm dünyayı ben ederdim ifsat
kurnaz bekçilerin
kırk nesildir çığırtkancı
kılıbıklarca
karmaymışcasına kırbaçlanması
denyo eder adamı aspat civarında

umut al

defter1
cebimde kalan son 50 peso
hiçliğin ortası
otobüs biletimin göt
cebimden
kaçmasından korkuyorum

koca kıtada 7-eleven
kasiyerleri hariç
tanımıyorum kimseyi
en azından sikilmeye
çalışıldığını
belli bu diyarda

günüç
yanına pustum
dolu sigaralı evsizin
boş sigarayla taklit ettim
yaptıklarını

debdebeleniyoruz yirmibeş
milyonla
büyükccene bir örümcek
ağının içinde
burası Mexico City
huzurun başkenti

HOMO NEOLIBERALUS VE TELEFONU.

Direkt olarak bir verimlilik çağının içerisinde olduğumuzu söylesek abartmış olmayız. Kimi sevip nefret edeceğimizden tutun da yürüdüğümüz yola kadar insanın içerisine verimlilik kaygısı işlenmiş durumda. Peki insanı bile sermayeden saymak bizim “doğa”ımızdan gelen bir özellik mi? Yoksa bu Homo Neoliberalus’un trajedisi mi?

Neoliberalist söylemin ekonomizmini bir kenara bıraksak bile özcü boyutu hakim ekonomik paradigma olmasından ötürü ideolojisiz Homo Neoliberalus’un söylemlerinin içerisine zerk edilir: İnsanın insan ile kâr adına rekabet etmesi ve bunun adına her şeyin mübah olduğu ve dünyadaki bütün insanların kötü olduğuna dair kaderci inanca dair söylem. Genel olarak baktığımızda zeitgeistli belirleyen şeyin üretim ilişkileri olduğunu söylemek yanlış olmayacaktır.

Neoliberal dünyanın verimlilik cehenneminde Homo Neoliberalus’un telefonunu medyum(araç) olarak okursak şu ikili işlev karşımıza çıkıyor: Sert kapitalizm içerisindeki önemli bir kaçış noktası ve onu yeniden üreten işlevler. Burada ikili bir okuma yapmak faydalı olacaktır çünkü insanların hem kendilerini hem de etrafının mücadele etmesi durumunun aslında sonsuz bir döngüden ibaret olduğu ancak böyle anlatılabilir.

Neoliberalizm düşüncesi hepimizin her saniye iyi veya kötü olamayacağı, hayatın statik olmadığı ve her an her şeyin iyi veya kötüye gidebileceği gerçeğini kabul etmez. Her saniye neoliberal ethosa uygun olarak sonsuz kâr güdüsü ile kullanılmalı, en ufak sakinlik alanları hatta hobiler bile bir şekilde paraya çevrilmelidir. Telefonlar ise bundan en kolay ve maliyetsiz kaçıştır. Bu yazıyı ben dahil olmak üzere toplumun çoğu üyesi telefonları kaçış olarak kullandığı için yadırganmaz ve normalin bu olduğu kabul edilir. Bu bağlamda telefon bağımlılığı sosyal olarak dışlanmaya sebebiyet vermez. Diğer sistemden tekil olarak kaçma girişimlerine göre parasal olarak çok düşük maliyetlidir. Bahsettiğimiz kadercilik düşüncesine bağlı olarak bu hayata devam edebilmek adına telefonlara ihtiyaç vardır.

Medyumların en güçlüsü telefon son on yıllarda çetinleşen ekonomik koşulların bir devrimler zinciri yaratmamasının önemli sebeplerinden birini temsil eder. Medyumun en güçlüsüdür çünkü televizyon gibi tüketicinin çoğunlukla edilgen olduğu bir medyum değildir hatta telefon ve sosyal medya uygulamaları içerisinde her an herkes aktör olabilir. Devletler ve hükümetleri bir yandan bunu hizmet ettiği burjuvazinin ekonomik çıkarları için kullanır. Kaderciliğin yayılması, korku ideolojisinin yani kapitalizmin görünmez elinin tahakkümünün her tikele sirayet etmesi artık daha da kolaylaşır. Yabancılaşma daha rahat gerçekleşir. Gerçek hayatta olmayan birçok şey ve durum varmış gibi gösterilir. Desteklenen ideoloji perdesi, yani sağ temelli ve göçmenleri insandan saymayan ancak onları yine de ucuz emek olarak kullanan ideolojisinin. Liseye giden çocuklar ülkeleri için mançınıklarla daha önce hiç karşılaşmadıkları Suriyeli göçmenleri ülkelerine “postalamak” için can atmaktadır. Özellikle Türkiye’de yaratılan kafa karışıklığı ve korku ortamı neoliberal statükonun yeniden üretimi için hayatidir. Bilgiler ve düşünceler yumaklarının tikellerden mi yoksa devletlerce yönlendirilen hesaplarca mı geldiği birçok durumda belli değildir.

Bunun geçmişte söylemler üzerinden yapılması zordu ancak telefon ile bireyin düşüncelerinin içerisine statükoyu devam ettirecek düşünceleri zerk ettirmek artık daha kolay.

Tüm bunlara rağmen edilgen bireyin varlığı mümkün değildir çünkü birey komut alan bir robot değildir. Neoliberal sistem burada bireylere tüm sapkınları ve içeriklerini sunar: Teorik alet edevatlar, söylemler, figürler, tişörtler yani bireyin kimlik inşası için gereken her şey. Ancak bu tamamen sistemin özgür olduğu yanılsamasını yaratmak için gereken materyallerdir yalnızca. Homo Neoliberalus kendi kimliğini bu metalar üzerinden inşa eder. Eğer Marx birey için sadece düşüncelerden ibaretse, yani bir praxis yoksa Marx'ın tek işlevi çantalarındaki "EAT THE RICH" yazısının üzerindeki meşhur fotoğrafıdır.

Verimlilik çağı ve onun zeitgeistinden, Homo Neoliberalus'tan kurtulmanın yolu hakim ekonomik ilişkilerin değişiminden, Sosyalizm'den geçer. Yürüdüğümüz yolları ve gördüğümüz binaları, hep şikayet ettiğimiz kaderciliği, burjuva demokrasisinin politikacılarının eksen fark etmeksizin yolsuzluğa programlı olmaları... Bunların hepsi ekonomik ilişkiler üzerinden okunmadan ve hareket etmeden yüz yüze geldiğimiz sorunların çözümü tamamen muğlak ideolojilere mahkum olacaktır. Bu ideolojiler de sorunu çözmek yerine faşizmi körüklemekten öteye gidemeyecektir.

Erkin Kobi

GÜNER'İN İSİM BULAMADIĞI MÜZİK KÖŞESİ Raven of Hell

2021 yılında Alperen Dursun tarafından kurulan, ismini Edgar Allan Poe'nun "Kuzgun" şiirinden alan Raven Of Hell, ülkemizde heavy metalin değerlerini devam ettiren gruplardan biri. Vokalde Alperen Dursun, Lead Gitarda Arda Alkurt, Gitarda Bora Taş, Bassta Arda Isıkan ve Davulda Efe Albayrak var.

Heavy metal, thrash metal ve old school havasını koruyan, agresif riffler barındıran ve sözlerinde güçlü, eleştirel bir tonu benimseyen bir yapıya sahipler. Müzikal duruşları; müziğin bir derdi olması gerektiğine inanan, popüler kültürü ve nepotizm temelli sanatı ve sanatçıyı reddeden bir yapıya sahip. Onları biraz daha iyi anlamak için, bu zamana kadar çıkan bazı singlelarını inceleyelim.

Madman's Night

Sözleri biraz daha TOOL gibi olan, spiritüel ve Maynard'ın da benimsediği o "Gölge Benlik" teorisini hatırlatan bir yol çizmiş. Enstrüman olarak ise TOOL ile uzaktan yakından alakası yok. Thrash metalin hızlı ve agresif temelleri gitarda ve davulda daha net duyuluyor. Psikolojik çöküntü, gerçeklik algısının kayboluşu gibi temalar ile karşı karşıya kalıyoruz. Buna rağmen melodik olarak daha "eğlenceli" iyi bir tempo tutturmuşlar.

Sineklerin Tanrısı

Vokalistin de özel sektörde çalışırken karşılaştığı zorlukların ardından bir *jam session*da ortaya çıkıyor. Çalışma hayatındaki haksızlıklara ve kendisini "dünyanın kilit karakteri" gibi hisseden patronlara eleştiri babında yazılmış bir şarkı.

görsel editör
Raven of Hell
Sineklerin Tanrısı

Muhtemelen En Duygusal Şarkımız

Özellikle üzerinde durmak istediğim şarkılardan biri. Sevdığım yanı, bana öngörülenin tam zıttı bir şey vermiş olması. İlk başta, "Tamam, şimdi tam anlamıyla yerel bir grup oldular, aşk acısı falandı filandı..." diyerek dinledim ki karşılaştığım şey bambaşkaydı. Duyguların sadece çok mutlu veya hüznü dolu ve minör notlarla iç bayıltana kadar süren uzun uzadıya bir şarkı değil, çoğumuzun üstünü kapatmaya çalıştığı öfke ile karşılaştım. Bireyin kibir ve egosundan ötürü yaşadığı iç çatışmalar, kişisel hırsın grup bilincini yok etmesi kaotik, filtresiz ve ironik bir şekilde dinleyiciye sunulmuş.

Diyalog tarzında olan anlatım şarkının arka planında dönüp duruyor. Bu konuşmalar da küçümseyici ve şevk kırıcı konuşmalar oluyor genelde. Toplumsal baskıyı ve peşi sıra gelen başarısızlık korkusunu yaşayan gençliği güzel bir biçimde ele almış. Hoşuma giden bir detay da, "Bir gün çalacağım Sineklerin Tanrısını" sözüyle singlelarına ve o singleda işledikleri temaya güzel bir atıfta bulunmuşlar.

Bir güzel haber de yakında bir albüm çıkaracak olmaları. Söyledikleri kadarıyla kayıt süreci bitmiş, bambaşka bir *genre* dinleyenlerini bekliyor. Duygusal müziği ve matematiksel müziği metal müzik üzerinde bir noktada birleştirdiklerinden bahsetmişlerdi. Bu söylemler sonucu beklenti de epey yüksek tabii.

Güner

The End?

OH~! SO YOU
WANNA PLAY,
EH?

VOL 2